

Република Србија
УПРАВНИ СУД
5 У. 8780/12
19.09.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Вукицом Латиновић, записничарем, одлучујући у управном споору по тужби тужиоца Привредног друштва "А.А." д.о.о. ..., ... бр. ..., чији су пуномоћници Милан Терзић, адвокат из Београда, Димитрија Туцовића 134 и Марина Мишић, адвокат из Београда, Добрињска бр. 7/20, против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије 03/10-3 број 226-1-1190/07 од 21.05.2012. године, у предмету регистрације возила, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.09.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Полицијске управе за град Београд – Управе за управне послове 06/3 број 226-Р-1089/07 од 27.02.2012. године, којим се у тачки 1. диспозитива, дозвољава понављање поступка регистрације аутобуса марке "...", тип ..., број шасије ..., број мотора ..., година производње 1998, регистарске ознаке БГ ..., окончан решењем – саобраћајном дозволом серијски број ..., са роком важења до2008. године, у тачки 2. диспозитива, поништава се саобраћајна дозвола ..., са роком важења до 12.05.2008. године и одузимају регистарске таблице БГ ... и у тачки

3. диспозитива, одбија се захтев тужиоца за регистрацију наведеног возила, иностраних регистарских ознака

Тужилац у тужби оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога предвиђених Законом о управним споровима. Наводи да из образложења оспореног решења, као ни из образложења првостепеног решења, не види се када је орган сазнао за вођење кривичног поступка, који је обустављен због смрти А.А. Милоша, од када, по наводима туженог, почиње да тече субјективни рок за понављање поступка, на које недостатке је указао и у жалби, које наводе тужени орган није оценио. Истиче да докази на које се тужени позива су противуречни и не доказују чињенице које су битне за доношење одлуке, те да у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 239. став 1. тачка 2. у вези тачке 1. и члана 242. став 4. Закона о општем управном поступку, за понављање поступка. Указује и на погрешно дату правну поуку да се управни спор може покренути тужбом пред непостојећим Врховним судом Србије. Предложио је да суд, након одржане јавне расправе, тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је дозволио понављање поступка регистрације наведеног возила, окончан решењем – саобраћајном дозволом ..., исту поништио, одузео регистарске таблице БГ ... и одбио захтев тужиоца за регистрацију наведеног возила, на основу члана 239. став 1. тачка 1. и 2. Закона о општем управном поступку, за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Према одредби члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средстава у поступку (коначно решење) поновиће се: ако се сазна за нове чињенице, или се нађе, или

стекне могућност да се употребе нови докази који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку (тачка 1.); ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло до последица дела кажњивог по Кривичном закону (тачка 2.).

Из списка предмета произлази да је наведено возило регистровано дана 12.05.2006. године и издата му је саобраћајна дозвола, чија је важност продужена 09.05.2007. године, а као доказ о пореклу возила, тужилац је приложио швајцарску саобраћајну дозволу, за коју је првостепени орган накнадно сазнао да је фалсификована, што се види из записника Националног криминалистичко-техничког центра о вештачењу швајцарских саобраћајних дозвола од 22.03.2007. године, акта Управе царина – Одељења за царинске истраге од 02.04.2007. године и извештаја Предузећа “Б.Б.” д.о.о. Из списка, даље, произлази да је против власника предузећа А.А. Милоша поднета кривична пријава и вођен је кривични поступак због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, који је обустављен због смрти именованог, да је вођен и прекршајни поступак због царинског прекршаја, који је обустављен због наступања апсолутне застарелости. Првостепени орган је прибавио и извештај Амбасаде Србије у Берну од 25.10.2007. године, из којег се види да саобраћајна дозвола ... није аутентична, јер је није издао Уред за контролу саобраћаја у Базелу, те је на основу доказа прибављених у поновљеном поступку, првостепени орган утврдио да у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 6. став 1. тачка 1. тада важећег Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила, из којих разлога је дозвољено понављање поступка регистрације, поништена саобраћајна дозвола и одбијен захтев тужиоца за регистрацију истог.

Суд је оценио, као неосноване, наводе тужиоца да је понављање поступка дозвољено по протеклу субјективног рока, обзиром на то да се из списка предмета утврђује да је понављање поступка започето решењем првостепеног органа од 25.06.2007. године, у складу са роком прописаним одредбом члана 242. Закона о општем управном поступку, које решење је поништено у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 129/08 од 17.09.2009. године, па од дана сазнања за нове

чињенице и доказе до дана када је започет поступак понављања, није протекао субјективни рок од месец дана.

По оцени суда, неосновани су и наводи тужиоца да су докази на које се позива тужени орган противречни, јер из наведених доказа произлази да је уз захтев за регистрацију возила, тужилац поднео фалсификовану исправу о пореклу возила.

Неосновано се у тужби указује и да је у оспореном решењу дата погрешна правна поука, обзиром на то да је у оспореном решењу правилно наведено да се против тог решења може покренути управни спор подношењем тужбе Управном суду у Београду, у року од 30 дана од дана пријема решења.

Оцењени су и остали наводи тужиоца, али суд налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС“, бр. 111/09),

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.09.2013. године, 5 У. 8780/12

Записничар
Вукица Латиновић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО/ВЈ